

WPP-I.610.102.2026.AK.1

POSTANOWIENIE

Na podstawie art. 16 ust. 7, art. 23 ust. 5 oraz art. 30 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2026 r. poz. 13, z późn. zm.), art. 13i ust. 3 pkt 5 lit. b tiret 2 podwójne tiret 2, 3, 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r. poz. 538) oraz art. 106 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691)

postanawiam

nie uzgodnić projektu planu ogólnego gminy Słupca.

Na podstawie art. 24 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym informuję, że uzgodnienie przedmiotowego projektu planu ogólnego będzie możliwe gdy realizacja jego ustaleń nie będzie wiązała się z naruszeniem zakazu wskazanego w § 4 ust. 1 pkt 7 uchwały Nr XXIX/753/17 Sejmiku Województwa Wielkopolskiego z dnia 27 marca 2017 r. w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego (Dz. Urz. Woj. Wielkopolskiego z 2017 r. poz. 2940) oraz w przypadku gdy realizacja jego ustaleń nie będzie stwarzać możliwości wystąpienia znacząco negatywnego oddziaływania na cele i przedmioty ochrony specjalnego obszaru ochrony siedlisk Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026 oraz nie będzie stwarzać możliwości naruszenia zapisów zarządzenia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy z dnia 7 kwietnia 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026 (Dz. Urz. Woj. Wielkopolskiego z 2014 r. poz. 2383, z późn. zm.).

Uzasadnienie

Wójt Gminy Słupca pismem z dnia 14 maja 2026 r., znak: RGP.6722.6.4.2026.DJ, zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu o uzgodnienie wskazanego w sentencji projektu planu ogólnego, zgodnie z art. 13i ust. 3 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r. poz. 538), wyznaczając 30 dniowy termin uzgodnienia.

Obszar objęty projektem planu ogólnego położony jest częściowo na terenie Powidzkiego Parku Krajobrazowego, częściowo na obszarze chronionego krajobrazu „Powidzko-Bieniszewski” oraz częściowo na specjalnym obszarze ochrony siedlisk Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026, stąd na podstawie art. 16 ust. 7, art. 23 ust. 5, art. 30 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz art. 13i ust. 3 pkt 5 lit. b tiret 2 podwójne tiret 2, 3, 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, projekt planu wymaga uzgodnienia z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w Poznaniu.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody park krajobrazowy obejmuje obszar chroniony ze względu na wartości przyrodnicze, historyczne i kulturowe oraz walory krajobrazowe w celu zachowania, popularyzacji tych wartości w warunkach zrównoważonego rozwoju.

Projekt planu ogólnego w granicach Powidzkiego Parku Krajobrazowego ustala następujące strefy planistyczne:

- strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniową wielorodzinną SW,

- strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniową jednorodzinną SJ,
- strefa wielofunkcyjna z zabudową zagrodową SZ,
- strefa zieleni i rekreacji SN,
- strefa górnictwa SG,
- strefa otwarta SO,
- strefa komunikacyjna SK.

Aktualnie obowiązującym aktem prawnym dla Powidzkiego Parku Krajobrazowego jest uchwała Nr XXIX/753/17 Sejmiku Województwa Wielkopolskiego z dnia 27 marca 2017 r. w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego (Dz. Urz. Woj. Wielkopolskiego z 2017 r. poz. 2940), zwana dalej uchwałą. Uchwała ta określa obowiązujące przepisy wykonawcze, w tym zakazy obowiązujące na terenie Parku.

Analizując ustalenia projektu planu ogólnego pod kątem zgodności z § 4 ust. 1 uchwały w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu wziął pod uwagę zakazy obowiązujące na terenie ww. parku. W wyniku analizy ustalono, że spośród zakazów ustanowionych dla tej formy ochrony przyrody przedmiotowy projekt dokumentu narusza zakaz wskazany w § 4 ust. 1 pkt 7 ww. uchwały tj.:

- zakaz budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od:
 - a) linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych,
 - b) zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne,
- z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej.

Projekt planu ogólnego ustala następujące obszary uzupełnienia zabudowy (OUZ) znajdujące się w granicach Powidzkiego Parku Krajobrazowego, które w całości lub w części znajdują się w pasie o szerokości 100 m od naturalnych cieków, zbiorników wodnych oraz zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących:

- 128OUZ, 129OUZ, 207OUZ, 247OUZ, które częściowo znajdują się w pasie o szerokości 100 od Jeziora Powidzkiego,
- 244OUZ, który częściowo znajduje się w pasie o szerokości 100 od Jeziora Powidzkiego oraz rzeki Meszny.

Biorąc powyższe pod uwagę uznano, że realizacja ustaleń projektu planu ogólnego będzie wiązała się z naruszeniem analizowanego zakazu.

Stwierdzając naruszenie powyższego zakazu Regionalny Dyrektor poddał ocenie możliwość zastosowania odstępstw od powyższego zakazu.

Powyższy zakaz, zgodnie z § 4 ust. 6 ww. uchwały w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego nie dotyczy obszarów przeznaczonych pod zabudowę w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin obowiązujących w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały, rozbudowy i przebudowy istniejących obiektów budowlanych oraz budowy obiektów budowlanych w miejscu istniejących wcześniej.

W dokumentacji przesłanej przez Wójta Gminy Słupca, nie zawarto informacji o przeznaczeniu ww. obszarów uzupełnienia zabudowy w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Słupca obowiązującym w dniu wejścia w życie uchwały w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego. Ponadto realizacja ustaleń projektu planu nie dotyczy rozbudowy i przebudowy istniejących obiektów budowlanych oraz budowy obiektów budowlanych w miejscu istniejących wcześniej.

W analizowanym przypadku zastosowania nie mają odstępstwa od zakazów wymienione w § 4 ust. 2 ww. uchwały w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego zgodnie z którymi zakazy, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą ustaleń miejscowych planów zagospodarowania

przestrzennego gmin oraz decyzji o warunkach zabudowy obowiązujących w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały oraz działań związanych z wydobywaniem kopalin na obszarach określonych w koncesjach na wydobywanie kopalin lub dokumentacjach złóż kopalin zatwierdzonych lub przyjętych przez właściwe organy administracji geologicznej obowiązujących w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały.

W analizowanym przypadku zastosowania nie mają również odstępstwa od zakazów wymienione w art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, gdyż planowana inwestycja nie dotyczy wykonywania zadań wynikających z planu ochrony, nie dotyczy wykonywania zadań na rzecz obronności kraju i bezpieczeństwa państwa, prowadzenia akcji ratowniczej oraz działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym, a także realizacji inwestycji celu publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W odniesieniu do stref planistycznych znajdujących się w pasie 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych oraz zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących, umożliwiających realizację obiektów budowlanych, na których nie ustalono obszarów uzupełnienia zabudowy stwierdzono, że na etapie uzgadniania projektu planu ogólnego nie można przesądzić o naruszeniu zakazu wskazanego w § 4 ust. 1 pkt 7 uchwały w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego. Ewentualne rozstrzygnięcie naruszenia ww. zakazu będzie możliwe na etapie uzgadniania projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w których będą ustalone dokładne parametry zabudowy oraz nieprzekraczalne linie zabudowy.

W odniesieniu do pozostałych zakazów obowiązujących na terenie Powidzkiego Parku Krajobrazowego, mając na względzie ogólny charakter dokumentu, a także fakt, że doprecyzowanie ustaleń nastąpi na etapie sporządzania projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub projektów decyzji o warunkach zabudowy uznano, że na etapie uzgadniania projektu planu ogólnego gminy nie można przesądzić o ich naruszeniu.

W § 3 ww. uchwały określono szczególne cele ochrony Powidzkiego Parku Krajobrazowego. Należy zauważyć, że cele ochrony poszczególnych parków krajobrazowych są indywidualne i dostosowane do swoistych cech terenu objętego tą formą ochrony. Cechy te, zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, wynikają z wartości przyrodniczych, historycznych i kulturowych oraz walorów krajobrazowych danego obszaru.

W związku z powyższym, aby ocenić czy realizacja ustaleń projektu planu zagrazi funkcjonowaniu Powidzkiego Parku Krajobrazowego i jego walorom przyrodniczym, historycznym, kulturowym i krajobrazowym, tutejszy organ przeanalizował zagrożenia wynikające z realizacji projektu planu dla zachowania szczególnych celów ochrony tego Parku.

Zgodnie z § 3 uchwały w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego do szczególnych celów ochrony na terenie Parku należy:

- 1) ochrona i zachowanie polodowcowego krajobrazu fragmentu Pojezierza Gnieźnieńskiego, a w szczególności - krajobrazu jezior rynnowych oraz pagórków morenowych i innych charakterystycznych form geomorfologicznych;
- 2) zachowanie populacji rzadkich i chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów oraz ich siedlisk;
- 3) zachowanie naturalnych ekosystemów jezior i mokradel;
- 4) utrzymanie walorów kulturowych.

W odniesieniu do wpływu realizacji ustaleń projektu planu ogólnego na cele ochrony Parku stwierdzono, jak poniżej.

Ad. 1. Ochrona i zachowanie polodowcowego krajobrazu fragmentu Pojezierza Gnieźnieńskiego, a w szczególności - krajobrazu jezior rynnowych oraz pagórków morenowych i innych charakterystycznych form geomorfologicznych.

Według nowego podziału fizycznogeograficznego Polski (J. Solon [red.], 2018 r.), teren objęty przedmiotowym projektem znajduje się w obrębie mezoregionu Równina Wrzesińska. Równina Wrzesińska to duży mezoregion położony w środkowo-południowej części makroregionu Pojezierze Wielkopolskie. Południowe i zachodnie granice są wyraźne i wyznacza je przebieg doliny Warty. Stanowi ją w przeważającej części bez jeziora wysoczyzna morenowa płaska, miejscami falista oraz równiny sandrowe i wodnolodowcowe porożcinane rynnami subglacialnymi i dolinami niewielkich rzek. Jedynie w okolicach Kórnika znajduje się większa rynna polodowcowa wypełniona jeziorami (Rynna Kórnicko-Zaniemyska). Miejscami występują wzgórza czołomorenowe (w tym tzw. Pagórki Witkowskie), a także ozy, kemy i wydmy. Kulminację tego regionu stanowi pagórek moreny czołowej znajdujący się w południowej części Gniezna o wysokości 139,9 m n.p.m. Niewiele niższy jest pagórek moreny czołowej w okolicach wsi Imielenko na południe od jeziora Lednica (137,1 m n.p.m.).

Projekt planu ogólnego na obszarach obecnie niezagospodarowanych, znajdujących się w granicach Parku wyznacza głównie strefy otwarte SO oraz strefy wielofunkcyjne z zabudową zagrodową SZ.

Biorąc pod uwagę, że tereny te obecnie w większości stanowią lasy oraz tereny użytkowane rolniczo z istniejącą zabudową zagrodową, a także fakt, że projekt planu wyznacza nowe strefy związane z zabudową głównie w bezpośrednim sąsiedztwie istniejących obszarów zabudowanych oraz terenów przekształconych stwierdzono, że realizacja ustaleń projektu planu nie spowoduje naruszenia rozpatrywanego celu ochrony Parku.

Ad. 2. Zachowanie populacji rzadkich i chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów oraz ich siedlisk.

Projekt planu nie przewiduje wykonywania czynności mogących skutkować negatywnym oddziaływaniem na populacje rzadkich i chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów oraz ich siedlisk.

Uwzględniając powyższe, tutejszy organ stoi na stanowisku, że negatywne oddziaływanie na populacje rzadkich i chronionych gatunków występujących na terenie Parku, które upoważniałoby tutejszy organ do niezgodnienia projektu planu ogólnego, nie wystąpi.

Ad. 3. Zachowanie naturalnych ekosystemów jezior i mokradeł.

Na terenach, na których znajdują się jeziora oraz mokradła projekt planu ogólnego nie wyznacza stref planistycznych bezpośrednio związanych z zabudową.

Ad. 4 Utrzymanie walorów kulturowych.

Projekt planu ogólnego pozostawia większość terenów znajdujących się w granicach ww. obszaru chronionego w dotychczasowym użytkowaniu. Nowe tereny przeznaczone pod zabudowę wyznaczono w większości w bezpośrednim sąsiedztwie już istniejącej zabudowy.

Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzono, że nie dojdzie do naruszenia walorów kulturowych Parku.

W związku z powyższym stwierdzono, że realizacja ustaleń projektu planu jest zgodna z celami ochrony przyrody Powidzkiego Parku Krajobrazowego.

Obszar chronionego krajobrazu, zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, obejmuje tereny chronione ze względu na wyróżniający się krajobraz o zróżnicowanych ekosystemach, wartościowe ze względu na możliwość zaspokajania potrzeb związanych z turystyką i wypoczynkiem lub pełnioną funkcję korytarzy ekologicznych.

Projekt planu ogólnego na obszarze chronionego krajobrazu „Powidzko-Bieniszewski” ustala następujące strefy planistyczne:

- strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniową wielorodzinną SW,
- strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniową jednorodzinną SJ,
- strefa wielofunkcyjna z zabudową zagrodową SZ,

- strefa usługowa SU,
- strefa gospodarcza SP,
- strefa produkcji rolniczej SR,
- strefa infrastrukturalna SI,
- strefa zieleni i rekreacji SN,
- strefa cmentarzy SC
- strefa górnictwa SG,
- strefa otwarta SO,
- strefa komunikacyjna SK.

Obszar chronionego krajobrazu „Powidzko-Bieniszewski” utworzono uchwałą Nr 53 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koninie z dnia 29 stycznia 1986 r. w sprawie ustalenia obszarów krajobrazu chronionego na terenie województwa konińskiego i zasad korzystania z tych obszarów (Dz. Urz. Woj. Konińskiego Nr 1, poz. 2). Zakazy wymienione w ww. akcie prawnym utraciły moc na podstawie art. 11 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o zmianie ustawy o ochronie przyrody.

Z treści uchwały Nr 53 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koninie z dnia 29 stycznia 1986 r. sprawie ustalenia obszarów krajobrazu chronionego na terenie województwa konińskiego i zasad korzystania z tych obszarów wynika, że ww. obszar chronionego krajobrazu został wyznaczony w celu ochrony obszarów o cechach środowiska zbliżonych do stanu naturalnego oraz konieczności zapewnienia społeczeństwu warunków niezbędnych do regeneracji sił w środowisku reprezentującym korzystne właściwości dla rozwoju turystyki i wypoczynku.

Na terenie objętym projektem planu w granicach obszaru chronionego krajobrazu „Powidzko-Bieniszewski” znajdują się głównie tereny leśne, otwarte tereny użytkowane rolniczo, rozproszona zabudowa zagrodowa i mieszkaniowa jednorodzinna, a także dolina ciekłu Meszna. Projekt planu ogólnego pozostawia większość terenów znajdujących się w granicach ww. obszaru chronionego w dotychczasowym użytkowaniu. Nowe tereny przeznaczone pod zabudowę wyznaczono w większości w bezpośrednim sąsiedztwie już istniejącej zabudowy. Na terenach leśnych oraz wzdłuż doliny ww. ciekłu wodnego wyznaczono strefy otwarte SO.

Na podstawie analizy projektu planu ogólnego stwierdzono, że nie jest on sprzeczny z celem ochrony przedmiotowego obszaru chronionego krajobrazu. Tutejszy organ wziął pod uwagę, że dla obszaru chronionego krajobrazu „Powidzko-Bieniszewski” nie ma obowiązujących przepisów wykonawczych, stąd nie ma podstaw do nieuzgodnienia projektu planu, w zakresie wpływu na obszar chronionego krajobrazu.

W stosunku do obszarów Natura 2000, zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody zabrania się, z zastrzeżeniem art. 34, podejmowania działań mogących, osobno lub w połączeniu z innymi działaniami, znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, w tym w szczególności: pogorszyć stan siedlisk przyrodniczych lub siedlisk gatunków roślin i zwierząt, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000 lub wpłynąć negatywnie na gatunki, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000, lub pogorszyć integralność obszaru Natura 2000 lub jego powiązania z innymi obszarami.

Projekt planu ogólnego na specjalnym obszarze ochrony siedlisk Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026 ustala następujące strefy planistyczne:

- strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniową wielorodzinną SW,
- strefa wielofunkcyjna z zabudową mieszkaniową jednorodziną SJ,
- strefa wielofunkcyjna z zabudową zagrodową SZ,
- strefa zieleni i rekreacji SN,
- strefa otwarta SO,
- strefa komunikacyjna SK.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 12 kwietnia 2018 r. w sprawie specjalnego obszaru ochrony siedlisk Pojezierze Gnieźnieńskie (PLH300026) (Dz. U. z 2018 r. poz. 1189) przedmiotami ochrony tego obszaru są następujące siedliska przyrodnicze: 3140 Twardowodne oligo- i mezotroficzne zbiorniki z podwodnymi łąkami ramienic (*Charcteria spp.*), 3150 Starorzeczka i naturalne eutroficzne zbiorniki wodne ze zbiorowiskami z *Nyphaeion*, *Potamion*, 6210 Murawy kserotermiczne (*Festuco-Brometea* i ciepłolubne murawy z *Asplenion septentrionalis-Festucion pallentis*), 6410 Zmiennowilgotne łąki trzęślicowe (*Molinion*), 6440 Łąki selernicowe (*Cnidion dubii*), 6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*), 7140 Torfowiska przejściowe i trzęsawiska (przeważnie z roślinnością *Scheuchzerio-Caricetea*), 7150 Obniżenia na podłożu torfowym z roślinnością ze związku *Rhynchosporion*, 7210 Torfowiska nakredowe (*Cladietum marisci*, *Caricetum buxbaumii*, *Schoenetum nigricantis*), 9170 Grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny (*Galio-Carpinetum*, *Tilio-Carpinetum*), 9190 Kwaśne dąbrowy (*Quercion robori-petraeae*), 91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnenion glutinoso-incanae*) i olsy źródliskowe, 91F0 Łęgowe lasy dębowo-wiązowo-jesionowe (*Ficario-Ulmetum*), 9110 Ciepłolubne dąbrowy (*Quercetalia pubescenti-petraeae*) oraz gatunki roślin: aldrowanda pęcherzykowata *Aldrovanda vesiculosa*, selery błotne *Apium repens*, sierpowiec błyszczący *Drepanocladus vernicosus*, lipiennik Loesela *Liparis loeselii* i gatunki zwierząt: zatoczek łamliwy *Anisus vorticulus*, kumak nizinny *Bombina bombina*, wydra *Lutra lutra*, traszka grzebieniasta *Triturus cristatus*, piskorz *Misgurnus fossilis*.

Dla obszaru Natura 2000 Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026 ustanowiono plan zadań ochronnych zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy z dnia 7 kwietnia 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026 (Dz. Urz. Woj. Wielkopolskiego z 2014 r. poz. 2383) zmieniony zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy z dnia 2 września 2015 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026 (Dz. Urz. Woj. Wielkopolskiego z 2015 r. poz. 5276).

Na podstawie „Ekspertyzy przyrodniczej na potrzeby projektu planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026” (J. Chmiel, 2012 r.), analizy danych opracowanych przez Wojewódzkie Zespoły Specjalistyczne (2008 r.), a także inwentaryzacji BULiGL stwierdzono, że na terenie objętym projektem planu ogólnego znajduje się płat siedliska przyrodniczego 91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnenion glutinoso-incanae*) i olsy źródliskowe (częściowo na dz. nr 1, 7/1, 16, 244/93, obr. Kochowo). Ponadto w bezpośrednim sąsiedztwie obszaru opracowania znajduje się Jezioro Powidzkie, które stanowi siedlisko przyrodnicze 3140 Twardowodne oligo- i mezotroficzne zbiorniki z podwodnymi łąkami ramienic (*Charcteria spp.*) oraz miejsca występowania wydry *Lutra lutra*.

Siedlisko przyrodnicze 91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnenion glutinoso-incanae*) i olsy źródliskowe obejmują nadrzeczne lasy: olszynki olszy szarej, olszowe, jesionowe, wierzby białej i kruchej oraz topoli białej i czarnej. Występują one w całej Polsce, przy czym miejscami są reprezentowane przez rozmaite podtypy. Wymienione lasy wykształcają się na glebach zalewanych wodami rzecznyymi, o wysokim poziomie wód gruntowych, głównie klasyfikowanych jako pobagienne lub napływowe aluwialne. Zgodnie z definicją należy tu kilka istotnie różniących się podtypów drzewostanów, a mianowicie od jesionowo-olszowych na obszarach źródlisk i związanych z nimi cieków, przez olszowe w dolinach szybko płynących rzek, olszyny nad wolno płynącymi strumieniami, górskie olszynki olszy szarej, po nadbrzeżne lasy wierzbowe i topolowe nad dużymi rzekami (...) Biotopy omawianej grupy mają wysoką wartość przyrodniczą. Jako podstawowy element nadrzecznych krajobrazów roślinnych mają wpływ na retencję wód i funkcjonowanie korytarzy ekologicznych sieci hydrograficznej. Wszystkie odznaczają się

ponadprzeciętnym bogactwem związanej z nimi flory i fauny. [Herbich J. (red.) Lasy i bory. Poradnik ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 – podręcznik metodyczny. T. 5: 203-241].

W planie zadań ochronnych dla ww. obszaru Natura 200 jako istniejące oraz potencjalne zagrożenia dla ww. siedliska wskazano: obniżenie się poziomu wód gruntowych skutkujące przesuszeniem siedliska; występowanie obcego gatunku inwazyjnego – niecierpka drobnokwiatowego *Impatiens parviflora*; ekspansja nitrofilnych bylin w szczególności sadźca konopiastego *Eupatorium cannabinum*, pokrzywy zwyczajnej *Urtica dioica* i przytulii czepnej *Galium aparine*; brak odpowiedniej ilości martwego drewna; eutrofizacja siedliska.

Na obszarze występowania ww. płatu siedliska przyrodniczego projekt planu wyznacza strefy otwarte 73SO oraz 74SO, a także strefę wielofunkcyjną z zabudową zagrodową 20SZ.

Zgodnie z załącznikiem nr 1 do Rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 8 grudnia 2023 r. w sprawie projektu planu ogólnego gminy, dokumentowania prac planistycznych w zakresie tego planu oraz wydawania z niego wypisów i wyrysów (Dz. U. z 2023 r., poz. 2758, ze zm.), podstawowy profil funkcjonalny strefy planistycznej SO dopuszcza: teren rolnictwa z zakazem zabudowy, teren lasu, teren zieleni naturalnej, teren wód, teren komunikacji, teren ogrodów działkowych, teren infrastruktury technicznej; podstawowy profil funkcjonalny strefy planistycznej SZ dopuszcza: teren zabudowy zagrodowej, teren produkcji w gospodarstwach rolnych, teren akwakultury i obsługi rybactwa, teren komunikacji, teren zieleni urządzonej, teren ogrodów działkowych, teren infrastruktury technicznej.

Należy zwrócić uwagę, że na terenach 73SO i 74SO projekt planu ogólnego wyznacza następujący dodatkowy profil funkcjonalny strefy planistycznej: teren zieleni urządzonej, a na terenie 20SZ dopuszczono: teren rolnictwa z zakazem zabudowy, teren usług, teren zieleni naturalnej, teren lasu, teren wód.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że wprowadzenie do projektu planu ogólnego stref 73SO, 74SO oraz 20SZ wraz z dodatkowymi profilami funkcjonalnymi dla tych stref może wiązać się z fizycznym zniszczeniem części płatu siedliska przyrodniczego 91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnenion glutinoso-incanae*) i olsy źródliskowe.

W związku z powyższym, w miejscu występowania płatu ww. siedliska przyrodniczego należy wyznaczyć strefę otwartą SO bez dodatkowych profili funkcjonalnych.

Należy również zauważyć, że w bezpośrednim sąsiedztwie Jeziora Powidzkiego (które stanowi siedlisko przyrodnicze 3140 Twardowodne oligo- i mezotroficzne zbiorniki z podwodnymi łąkami ramienic (*Charactera spp.*) oraz miejsca występowania wydry *Lutra lutra* wyznaczono strefy zieleni i rekreacji 2SN oraz 44SN.

Zbiorniki z podwodnymi łąkami ramienic *Chara ssp.* to zbiorniki wód oligo- i mezotroficznych, o umiarkowanej lub wysokiej zawartości elektrolitów, w których ramienice stanowią dominującą grupę roślin porastających dno zbiornika, tzw. łąki podwodne często o charakterze jednogatunkowych agregacji. Jeziora te charakteryzują się dużą przezroczystością i zazwyczaj szmaragdowozielonym kolorem wody spowodowanym jej czystością oraz dużą ilością jonów wapnia. Wobec dużej przezroczystości wód ramienice mogą wegetować na znacznych głębokościach i łąki ramienicowe zajmują często duże powierzchnie dna zbiornika. Łąki te są zbudowane albo wyłącznie przez ramienice, albo tworzą zbiorowiska z niewielkim udziałem przedstawicieli innych grup systematycznych hydromakrofitów. Ramienice są dużymi glonami, pokrojem przypominającymi niektóre wodne rośliny naczyniowe, dość pospolitymi w rozmaitych typach ekosystemów wodnych. Występują one w różnych typach zbiorników wód stojących lub o słabym ruchu wody. W zbiornikach okresowych lub nowo powstałych często tworzą pionierskie zbiorowiska roślinne kolonizujące dno zbiornika. W wodach eutroficznych ramienice są eliminowane z większych głębokości z powodu niedoboru światła, a w miejscach płytszych muszą konkurować z innymi hydromakrofitami. W efekcie zbiorowiska roślinne przez nie budowane zajmują w zbiornikach eutroficznych tylko niewielkie powierzchnie dna na małych głębokościach lub towarzyszą one zbiorowiskom roślin

naczyniowych. Natomiast na dnie jezior oligo- i mezotroficznych o wysokiej przezroczystości wód i umiarkowanej lub dużej zawartości wapnia wykształcają się trwałe zbiorowiska złożone głównie z ramienic. Te fitocenozy, często określane mianem „podwodnych łąk ramienicowych”, mogą być jedno lub wielogatunkowe. Ich biomasa i zawartość pierwiastków biogenych są porównywalne lub nawet wyższe niż u roślin naczyniowych. Wykorzystywanie węglanów jako źródła węgla w czasie fotosyntezy jest połączone z wytrącaniem wapnia, sprzyjając unieruchomieniu fosforu przez wiązanie w nierozpuszczalnych związkach wapnia lub sorpcji na sedymentujących cząstkach mineralnych. Zwarte łąki ramienic powodują dobre natlenienie powierzchniowej warstwy osadów dennych, powstrzymując uwalnianie biogenów. Ponadto gęste łąki ramienic ograniczają suspensję osadów, w konsekwencji blokując to ważne dla organizmów planktonowych wewnętrzne źródło biogenów. Podwodne łąki ramienic mogą więc funkcjonować jako pułapki dla nutrientów. Z drugiej strony występowanie ramienic jest uzależnione od wielu czynników fizycznych i chemicznych, takich jak głębokość, charakter dna, przenikalność światła, stężenia związków biogenych, zanieczyszczeń i in. Ramienice są dobrymi wskaźnikami jakości wód. Jednak wiedza na temat rozprzestrzenienia się i występowania bentosowej roślinności ramienicowej wymaga uzupełnienia. Wiemy, że jeżeli chodzi o gospodarkę wodną, to zbiorowiska te są uzależnione od wahań poziomu wody i od działalności człowieka.

Niektóre ramienice są już gatunkami rzadkimi i zagrożonymi w skali kraju. Większość ramienic nie wytrzymuje stężenia fosforanów w wodzie przekraczającego 0,02 mg/l. Pod wpływem każdego zwiększenia dawki biogenów docierającej ze zlewni do zbiornika następuje zwiększenie się ilości dostępnych substancji odżywczych w wodzie i w konsekwencji zmniejszenie się przezroczystości wody jeziora — zbiorniki o niskiej trofii zmieniają się w jeziora eutroficzne — i ginie ich unikatowa flora i fauna, a jako pierwsze zanikają najgłębiej schodzące ramienicowe łąki podwodne. Bezpośrednim zagrożeniem jest więc nawożenie wód dla potrzeb hodowli ryb. Także zwiększona subwencja pierwiastków biogenych i substancji humusowych docierających do jeziora ze zlewni powoduje ograniczanie powierzchni łąk podwodnych. Ramienice, gatunki pionierskie, zanikają stopniowo w wyniku ograniczania ilości światła docierającego do głębszych warstw wody, konkurencji innych roślin wodnych lub naturalnej ewolucji siedliska przez zarastanie i wypływanie zbiorników. Zanikanie to może być wzmożone przez melioracje, osuszanie zbiorników, wydeptywanie czy przez mechaniczne usuwanie roślin w rejonie kąpielisk itp.

W sytuacji, gdy dochodzi do wzrostu żyzności wód, konkurencja o światło faworyzuje gatunki o dużych rozmiarach, szczególnie w głębszych częściach biotopów. Mniejsze *Charophyta* mogą się utrzymać tylko w płytszych miejscach. Ponadto zmniejszenie przejrzystości wód, wypływanie zbiornika i zacienianie przez inne hydromakrofity prowadzi do znacznego ograniczania zasięgów występowania tych zbiorowisk roślinnych. Część gatunków ramienic wykazuje dużą zdolność adaptacji, tolerancji dla względnie dużej rozpiętości pH i zawartości soli mineralnych w wodzie. Wiele znanych z literatury stanowisk występowania ramienic to właśnie takie niewielkie, fragmentarycznie wykształcone fitocenozy, położone zazwyczaj w obrębie innych siedlisk. Jeziora ramienicowe są szczególnie wrażliwe na wszelkiego rodzaju antropopresję. Każde zwiększenie ilości materii organicznej, w tym też związków humusowych czy mineralnych związków pokarmowych dopływających do tych skąpożywnych ekosystemów, prowadzi w konsekwencji do ograniczenia zasięgu występowania i w efekcie eliminacji tej charakterystycznej roślinności. Wszystkie zbiorniki, w których występują podwodne łąki ramienicowe, powinny być chronione. Ochroną winny być objęte ekosystemy jezior włącznie z obszarem zlewni bezpośredniej, co umożliwi ochronę całościową współzależnych ekosystemów (Herbich J. (red.). 2004. Wody słodkie i torfowiska. Poradniki ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 — podręcznik metodyczny. Ministerstwo Środowiska, Warszawa. T. 2., s. 48-58.).

Zgodnie z zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy z dnia 7 kwietnia 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Pojezierze

Gnieźnieńskie PLH300026, do istniejących i potencjalnych zagrożeń dla siedliska przyrodniczego 3140 należą: obniżanie się poziomu wód w jeziorach; dopływy zanieczyszczeń, w szczególności pochodzących z gospodarstw domowych, obiektów rekreacji oraz pól uprawnych przyczyniający się do wzrostu trofii wód; niszczenie i fragmentacja roślinności przybrzeżnej hamującej dopływ biogenów do wód; usuwanie roślinności ramienicowej z rejonów kąpielisk; zarybianie obcymi gatunkami lub nadmierny udział ryb karpiowatych oraz wycinka lasu wokół jezior mogąca skutkować zwiększeniem dopływu biogenów do wód.

Zgodnie z planem zadań ochronnych dla siedliska 3140 przewidziano cele działań ochronnych polegające na utrzymaniu obecnego stanu ochrony poprzez: ograniczenie niszczenia fragmentacji roślinności strefy brzegowej, ograniczenie dopływu biogenów do wód i utrzymaniu warunków dla występowania łąk ramienicowych.

Jako optymalne środowisko bytowania wydr wymienia się zwykle jeziora o naturalnej linii brzegowej, z zadrzewionymi lub zarośniętymi trzcinami brzegami, a także duże i średnie rzeki o nieuregulowanych brzegach, przynajmniej częściowo zadrzewionych lub zakrzewionych. Tak duże znaczenie obecności zadrzewień (zarówno na samym brzegu cieku wodnego, jak i w jego sąsiedztwie) dla obecności wydry wskazuje na ich wieloraką rolę: zapewnienie schronienia, a także związek z mniejszym zanieczyszczeniem wody i większą liczebnością i biomasą ryb. Za jeden z podstawowych czynników, warunkujących obecność gatunku i zagęszczenie lokalnych populacji uznaje się obfitość pokarmu (dostępność ofiar). Dopiero niedawno doceniono pozytywne znaczenie obecności dodatkowych środowisk wodnych, takich jak starorzecza, śródlądne strumienie i torfowiska, dla występowania wydr. Wiele aktualnych badań wskazuje, że nawet niewielkie siedliska tego typu są intensywnie wykorzystywane przez wydry poszukujące w nich pożywienia (Romanowski J., Zając T., Kozyra K. 2012. Wydra *Lutra lutra*. W: Makomaska-Juchiewicz M. (red.). Monitoring gatunków zwierząt. Przewodnik metodyczny. Część IV, s. 388–424. GIOŚ, Warszawa).

Potencjalnymi zagrożeniami dla wydry zgodnie z ww. zarządzeniem są: nadmierna śmiertelność na drogach i w sieciach rybackich; kłusownictwo. Wśród planowanych działań ochronnych dla wydry *Lutra lutra* w obszarze Natura 2000 Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026, zgodnie z „Oceną stanu ochrony wydry *Lutra lutra* w obszarze Natura 2000 Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026” (M. Bartoszewicz, Słońsk, maj 2020 r.) wymienia się m.in.: działania związane z ochroną czynną; działania związane z utrzymaniem lub modyfikacją metod gospodarowania; działania dotyczące monitoringu realizacji działań ochronnych. Należy także dodać, że zgodnie z ww. ekspertyzą stan ochrony wydry w obszarze Natura 2000 Pojezierze Gnieźnieńskie uznano za niezadowalający (U1), głównie ze względu na złe perspektywy zachowania. Celem działań ochronnych będzie więc utrzymanie obecnego stanu ochrony oraz jego monitorowanie.

Na podstawie analizy projektu planu ogólnego, danych kartograficznych dostępnych na portalu internetowym Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii Geoportal www.geoportal.gov.pl oraz na stronie internetowej www.slupca.e-mapa.net ustalono, że tereny, na których wyznaczono strefy zieleni i rekreacji 2SN oraz 44SN znajdują się w bezpośrednim sąsiedztwie Jeziora Powidzkiego. Obszary te są obecnie niezabudowane, częściowo zadrzewienie i użytkowane rolniczo (44SN) oraz zalesione (2SN).

Przedmiotowy projekt planu ogólnego wyznacza ww. strefy zieleni i rekreacji SN (na których zgodnie z podstawowym profilem funkcjonalnym strefy planistycznej dopuszcza się realizację: terenów zieleni urządzonej, terenów plaży, terenów wód, terenów komunikacji, terenów ogrodów działkowych, terenów infrastruktury technicznej; ponadto dopuszczono dodatkowe profile funkcjonalne strefy planistycznej: teren usług sportu i rekreacji, teren usług kultury i rozrywki, teren usług handlu detalicznego, teren usług gastronomii, teren usług turystyki, teren usług nauki, teren usług edukacji, teren usług zdrowia i pomocy społecznej, teren zieleni naturalnej, teren lasu) na długości ok. 700 m wzdłuż obecnie niezabudowanych brzegów ww. jeziora.

Należy również podkreślić walory przyrodnicze przedmiotowych terenów, które zlokalizowane są na obszarach niezabudowanych, w bezpośrednim sąsiedztwie jeziora oraz zadrzewień nadwodnych i roślinności szuwarowej.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu stoi na stanowisku, że lokalizacja ww. terenów (2SN, 44SN, dla których ustalono liczne dodatkowe profile funkcjonalne) może doprowadzić do wzrostu antropopresji oraz pojawienia się w terenie istotnych rozmiarowo powierzchni utwardzonych, co z bardzo wysokim prawdopodobieństwem przyczyni się do zwiększenia spływu biogenów do jeziora, co w następstwie może doprowadzić do wzrostu eutrofizacji zbiorników oraz pogorszenia stanu ochrony siedliska przyrodniczego 3140 Twardowodne oligo- i mezotroficzne zbiorniki z podwodnymi łakami ramienic (*Charcteria spp.*). Dodatkowo niekorzystny wpływ na stan przedmiotowego siedliska może mieć odprowadzenie do jeziora nieoczyszczonych wód opadowych lub roztopowych.

W związku powyższym, z uwagi na ukształtowanie terenu wzdłuż brzegu Jeziora Powidzkiego i wynikającym z niego możliwym spływem powierzchniowym, zarówno bezpośrednim, jaki i pośrednim poprzez projektowane drogi, spływ biogenów oraz nieoczyszczonych wód opadowych i roztopowych, do którego mogłoby dojść w wyniku realizacji zapisów planu, byłby znaczny. Z uwagi na powyższe projekt planu nie zapewnia dostatecznej ochrony siedliska przyrodniczego 3140 Twardowodne oligo- i mezotroficzne zbiorniki z podwodnymi łakami ramienic (*Charcteria spp.*) występującego w obrębie Jeziora Powidzkiego przed zwiększonym spływem biogenów oraz nieoczyszczonych wód opadowych i roztopowych.

Należy mieć na uwadze, że wpływ przedsięwzięcia wzrasta wraz ze skumulowanym oddziaływaniem. Ww. jezioro jest poddane silnej antropopresji, o czym świadczą liczne już istniejące zabudowania, pomosty oraz dojścia do jeziora pozbawione roślinności szuwarowej.

W prognozie oddziaływania na środowisko nie odniesiono się do skumulowanego wpływu realizacji ustaleń projektu planu w połączeniu z innymi planowanymi inwestycjami.

W opinii tutejszego organu realizacja ustaleń projektu planu ogólnego bezsprzecznie będzie wiązać się ze zmianą dotychczasowego użytkowania przedmiotowego terenu. Lokalizacja stref 2SN, 44SN (wraz z licznymi dodatkowymi profilami stref planistycznych) na terenie dotychczas w większości użytkowanym rolniczo oraz terenie zalesionym, jak również stała obecność ludzi uruchomi dalszy proces urbanizacji tego terenu, co niewątpliwie będzie wiązać się z powstaniem niekorzystnego zjawiska antropopresji środowiska przyrodniczego na przedmiotowym terenie. Z pewnością proces ten nie będzie sprzyjać eliminowaniu zagrożeń oraz ochronie przedmiotów ochrony ww. obszaru Natura 2000.

W wyniku przeprowadzonej analizy stwierdzono, że realizacja ustaleń projektu planu ogólnego może wpisywać się w następujące zagrożenia dla siedliska przyrodniczego 3140: dopływy zanieczyszczeń, w szczególności pochodzących z gospodarstw domowych, obiektów rekreacji oraz pól uprawnych przyczyniający się do wzrostu trofii wód; niszczenie i fragmentacja roślinności przybrzeżnej hamującej dopływ biogenów do wód; usuwanie roślinności ramienicowej z rejonów kąpielisk; wycinka lasu wokół jezior mogąca skutkować zwiększeniem dopływu biogenów do wód.

W prognozie oddziaływania na środowisko nie odniesiono się do wpływu realizacji ustaleń projektu planu w ww. zakresie na ww. siedlisko przyrodnicze będące przedmiotem ochrony tego obszaru.

Zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego uchwalonym Uchwałą Nr LXVIII/382/2023 Rady Gminy Słupca z dnia 20 lutego 2023 r. w sprawie zmiany miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego gminy Słupca dla wybranych terenów w obrębach ewidencyjnych Kochowo i Niezgodna na terenie 44SN projekt tego planu wyznaczał tereny 2.5RZ oraz 2.13L.

Zgodnie z ww. uchwałą dla terenu 2.5RZ zawarto m.in. następujące ustalenia: tereny rolnicze w tym grunty rolne, dopuszczenie lokalizacji zabudowy zagrodowej, w tym

wolnostojących budynków mieszkalnych, garażowych, gospodarczych, gospodarczo – garażowych, inwentarskich i wiat związanych z produkcją rolną oraz budowli rolniczych, na terenie jednej działki lokalizację jednego budynku mieszkalnego w zabudowie zagrodowej, na terenie 2.5RZ zakaz obiektów budowlanych w odległości mniejszej niż 100,0 m od granicy jeziora Powidzkiego, graniczącego bezpośrednio ze zmianą planu. Dla terenu 2.13L ustalono natomiast m.in.: prowadzenie gospodarki leśnej zgodnie z planem urządzenia lasu, dopuszczenie zalesień, dostosowanie drzewostanu do warunków siedliskowych, dopuszczenie lokalizacji dojazdów oraz sieci infrastruktury technicznej bez zmiany przeznaczenia terenu, zgodnie z przepisami odrębnymi, na terenie 2.13L dopuszczenie obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej bez zmiany przeznaczenia terenu, zakaz lokalizacji budynków.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz mając na względzie przedmioty ochrony specjalnego obszaru ochrony siedlisk Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026 wskazuję, że zamiast strefy 44SN należy rozważyć wprowadzenie strefy otwartej SO (bez dodatkowych profilu funkcjonalnych) lub strefy wielofunkcyjnej z zabudową zagrodową SZ (z profilami dodatkowymi takimi jak w strefie sąsiedniej – 20SZ). Takie rozwiązanie pozwoli zachować przedmiotowy teren w aktualnym zagospodarowaniu.

Zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego uchwalonym Uchwałą Nr VII/329/18 Rady Gminy Słupca z dnia 26 kwietnia 2018 r. w sprawie zmiany miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego gminy Słupca dla wybranych terenów w obrębach geodezyjnych Józefowo, Kochowo, Koszuty, Koszuty – Parcele, Kotunia i Wilczna na terenie 2SN projekt tego planu wyznaczał tereny 3Z, dla których ustalono m.in.: zieleń, dostosowanie drzewostanu do warunków siedliskowych, dopuszczenie niekubaturowych urządzeń sportu i rekreacji, infrastruktury technicznej, dojazdów, zgodnie z przepisami odrębnymi, zakaz budowy budynków.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz mając na względzie przedmioty ochrony specjalnego obszaru ochrony siedlisk Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026 wskazuję, że dla strefy 2SN należy zrezygnować z profili dodatkowych strefy planistycznej. Takie rozwiązanie pozwoli zachować przedmiotowy teren w aktualnym zagospodarowaniu.

Ponadto, na terenie stref: 92SJ, 95SJ, 97SJ, 819SJ, 70SO, 73SO, 75SO, 100SO, 20SZ, 41SZ, 409SZ, 413SZ, 722SZ, 44SN występują trwałe użytki zielone (TUZ) oraz trwałe użytki zielone wartościowe pod względem środowiskowym (TUZ cenny przyrodniczo) zgodnie z danymi pozyskanymi z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, co świadczy o walorach przyrodniczych przedmiotowych terenów. Zwracam uwagę, że zgodnie z informacjami publikowanymi przez ARiMR wśród norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska są m.in. norma GAEC1 „Utrzymywanie trwałych użytków zielonych w oparciu o udział powierzchni trwałych użytków zielonych w powierzchni użytków rolnych na poziomie krajowym” oraz norma GAEC 9 „Zakaz przekształcania lub zaorywania trwałych użytków zielonych wyznaczonych jako wrażliwe pod względem środowiskowym (cenne) na obszarach Natura 2000”. Zgodnie z normą GAEC 1, udział trwałych użytków zielonych (TUZ) w powierzchni gruntów rolnych w skali całego kraju nie może się zmniejszyć o więcej niż 5% w stosunku do roku referencyjnego 2018. Natomiast w przypadku zmniejszenia wskaźnika TUZ o więcej niż 5%, przekształcanie trwałych użytków zielonych jest niedopuszczalne, a rolnicy, którzy przekształcili trwałe użytki zielone, będą zobowiązani do przywrócenia określonej powierzchni gruntu w TUZ lub odtworzenia TUZ na innym gruncie. Przywrócenie TUZ będzie musiało nastąpić najpóźniej do dnia 31 maja następnego roku, a jeżeli rolnik składa wniosek o płatność ONW przed tym dniem, to wcześniej - do dnia złożenia tego wniosku. Natomiast zgodnie z normą GAEC 9 rolnicy są zobowiązani do przestrzegania zakazu przekształcania lub zaorywania cennych trwałych użytków zielonych, które zostaną wyznaczone na obszarach Natura 2000, w oparciu o opracowywane przez właściwy organ nowe i zaktualizowane plany zadań ochronnych (PZO) i plany ochrony (PO) dla poszczególnych obszarów Natura 2000. Rolnik, który wbrew zakazowi przekształcił lub zaorał TUZ cenne, jest obowiązany do

ponownego przekształcenia tego obszaru w TUZ nie później niż do dnia 31 maja następnego roku, ale nie później niż do dnia złożenia wniosku.

Biorąc pod uwagę charakter terenów, na których stwierdzono ww. trwałe użytki zielone należy uznać, że część z nich stanowi potencjalne siedliska przyrodnicze 6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*).

Siedlisko przyrodnicze 6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*) to antropogeniczne, niżowe i górskie, wysokoproduktywne, bogate florystycznie łąki świeże, użytkowane kośnie. Siedliska te powstały w wyniku wycięcia lasów liściastych i zagospodarowania tych terenów jako łąki kośne. Koszone są zwykle dwa razy w roku oraz umiarkowanie nawożone. Najczęściej występują poza dolinami rzecznyymi. Nieraz spotyka się je w dolinach, ale wówczas porastają gleby odwadniane lub znajdują się poza zasięgiem wylewów rzeki. Ochrona tych siedlisk polega na zachowaniu różnorodności florystycznej łąk świeżych w wyniku stosowania dotychczasowych (ekstensywnych) form gospodarowania, odtwarzaniu zniszczonych łąk poprzez powrót do tradycyjnych metod gospodarowania, konserwacji zbiorowisk łąk świeżych polegającej na koszeniu i umiarkowanym ich nawożeniu. [Herbich J. (red.) Murawy, łąki, ziołorośla, wrzosowiska, zarośla. Poradnik ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 – podręcznik metodyczny. T. 3: 192-211].

Zgodnie z zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy z dnia 7 kwietnia 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026 do istniejących zagrożeń dla siedliska przyrodniczego 6510 należą: zaniechanie koszenia skutkujące stopniowym zarastaniem łąk przez gatunki niezwiązane z siedliskiem, w szczególności przez olszę czarną *Alnus glutinosa*, wierzby *Salix* sp. i nitrofilne gatunki zielone; niewłaściwe użytkowanie polegające na przenawożeniu, zbyt niskim lub zbyt częstym koszeniu, stosowaniu biocydów, hormonów i substancji chemicznych, podsiewaniu szlachetnymi mieszkankami traw; przekształcanie łąk na grunty orne lub pod zabudowę; wydeptywanie lub rozjeżdżanie siedliska. Jako zagrożenia potencjalne wskazano: zalesienie pól siedliska; wyznaczanie nowych terenów pod budownictwo rekreacyjne w miejscach występowania siedliska lub w jego bezpośrednim sąsiedztwie.

Dla ww. stref planistycznych związanych bezpośrednio z zabudową wyznaczono dodatkowy profil funkcjonalny - teren zieleni naturalnej.

W związku z powyższym stwierdzono, że w odniesieniu do ww. stref planistycznych, na których znajdują się trwałe użytki zielone, ale nie ustalono na nich obszarów uzupełnienia zabudowy na etapie uzgadniania projektu planu ogólnego nie można przesądzić o wystąpieniu znacząco negatywnego oddziaływania na cele i przedmioty ww. obszaru Natura 2000.

Należy jednak zwrócić uwagę, że na terenie ww. trwałych użytków zielonych wyznaczono następujące obszary uzupełnienia zabudowy: 130OUZ, 207OUZ, 244OUZ, 247OUZ.

W związku z powyższym stwierdzono, że wprowadzenie ww. obszarów uzupełnienia zabudowy na terenie trwałych użytków zielonych przyczyni się do ich fizycznego zniszczenia, w związku z czym nie można wykluczyć znacząco negatywnego oddziaływania przedmiotowego zamierzenia na siedlisko przyrodnicze 6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*) będące przedmiotem ochrony obszaru Natura 2000 Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz mając na względzie przedmioty ochrony ww. obszaru Natura 2000, należy rozważyć usunięcie obszarów uzupełnienia zabudowy na terenie występowania ww. trwałych użytków zielonych.

W związku z powyższym, kierując się zasadą przezorności, mając na uwadze także możliwy wpływ skumulowany oddziaływania ustaleń projektu planu ogólnego, a także mając na względzie stan ochrony ww. siedlisk przyrodniczych w specjalnym obszarze ochrony siedlisk

Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026 oraz wyznaczone cele działań ochronnych dla ww. siedlisk stwierdzono, że nie można wykluczyć znacząco negatywnego oddziaływania na ww. obszar Natura 2000.

W przypadku niepewności wystąpienia oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 zastosowanie ma tzw. „zasada przezorności”. Ww. zasada, zgodnie z art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2024 r. poz. 54, ze zm.), nakazuje podjęcie działań zapobiegawczych zawsze wtedy, kiedy nie został dowiedziony brak negatywnych oddziaływań na środowisko. Wykazanie owego braku negatywnego oddziaływania jest przy tym obowiązkiem podmiotu, który zamierza podjąć określoną działalność. Szczególne znaczenie ta zasada ma w ochronie obszarów sieci Natura 2000. W tym zakresie była wielokrotnie podstawą wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (por. wyrok C-98/03, Komisja Europejska przeciwko Niemcom, [2006] ECR I-53). Należy stwierdzić, że jeżeli nie można wiarygodnie uzasadnić, że oddziaływanie jest nieznaczające, to należy przyjąć, że może być ono znaczące. Racjonalne wątpliwości co do ryzyka wystąpienia oddziaływania są przesłanką na rzecz dokonania oceny i zawsze interpretuje się je „na korzyść środowiska” a nie „na korzyść inwestycji” (por. Ocena planów i przedsięwzięć oddziałujących na obszary Natura 2000”. Wytyczne metodyczne dotyczące przepisów artykułu 6(3) i 6(4) Dyrektywy Siedliskowej 92/43/EKW. Komisja Europejska 2002 r.).

Kierując się zasadą przezorności stwierdzono, że realizacja ustaleń projektu planu ogólnego może stanowić naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody stanowiącego, iż na ww. obszarze zabrania się, z zastrzeżeniem art. 34, podejmowania działań mogących, osobno lub w połączeniu z innymi działaniami, znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, w tym w szczególności: pogorszyć stan siedlisk przyrodniczych lub siedlisk gatunków roślin i zwierząt, dla których ochrony wyznaczono obszar Natura 2000, lub wpłynąć negatywnie na gatunki, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000, lub pogorszyć integralność obszaru Natura 2000 lub jego powiązania z innymi obszarami.

Na podstawie art. 24 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym informuję, że uzgodnienie przedmiotowego projektu planu ogólnego będzie możliwe gdy realizacja jego ustaleń nie będzie wiązała się z naruszeniem zakazu wskazanego w § 4 ust. 1 pkt 7 uchwały Nr XXIX/753/17 Sejmiku Województwa Wielkopolskiego z dnia 27 marca 2017 r. w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego (Dz. Urz. Woj. Wielkopolskiego z 2017 r. poz. 2940) oraz w przypadku gdy realizacja jego ustaleń nie będzie stwarzać możliwości wystąpienia znacząco negatywnego oddziaływania na cele i przedmioty ochrony specjalnego obszaru ochrony siedlisk Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026 oraz nie będzie stwarzać możliwości naruszenia zapisów zarządzenia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Bydgoszczy z dnia 7 kwietnia 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Pojezierze Gnieźnieńskie PLH300026 (Dz. Urz. Woj. Wielkopolskiego z 2014 r. poz. 2383, z późn. zm.).

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Na postanowienie niniejsze służy zażalenie do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska za pośrednictwem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Regionalny Dyrektor
Ochrony Środowiska w Poznaniu
Marcin Nowak
(podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym)

Otrzymują:

1. Wójt Gminy Słupca,
2. aa.